BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ și EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE"/ an XVIII nr. 139 – 143, februarie – iunie, 2009; 12 pag. ; 1 leu.

OLIGARHI, JURNALIȘTI, MINORITARI și... RESTUL.

Ceea ce ți să pare că vezi este departe de a fi realitate. Așa cum în 1944 puterea de o anumită culoare se instaura de la sine și nimeni nu se mira de acea „realitate" decât cei care erau destinați să se mire, ca vițelul. Toți uită azi că înainte chiar de a intra Armata Roșie în România viitoarele victime încheiaseră alianță cu partidul care militase încă din 1921 pentru dezmembrarea României Mari. Adică, oligarhii se aliaseră cu „proletari" împotriva naționaliștilor și a tot ce era național. În 1989 rolurile s-au inversat – dar fondul a rămas același. Adică, proletarii s-au aliat cu oligarhii (viitori) împotriva naționaliștilor ce mai rămăseseră sau părea că au mai rămas. Dușmanii oligarhilor și „proletarilor" din perioada interbelică a secolului trecut erau legionarii, dușmanii „proletarilor" și oligarhilor postdecembriști sunt tot legionarii. Nici o schimbare! Cine sunt oligarhii? Sunt acei indivizi care prin diferite metode, pe diferite căi (dar mereu cu ajutorul statului acaparat de ei), și-au însușit averea și rezultatele muncii celor mulți. Oligarhii n-au, în general, o etnie anume. Dar, persoane dintr-o anume etnie domină prin pondere numerică. De regulă minoritari; aceștia au împânzit globul de la un capăt la altul. În România „rromii" sunt mari beneficiari. Aflați în afara sistemului fostului regim comunist, ca masă, dar în creierul lui prin reprezentanți (la fel ca și altă etnie internațională), uniți prin însăși rasa lor și starea, aceștia au jefuit și-au însușit bunurile „întregului popor" român devenind posesori de averi uriașe. Aceste averi le-au permis să cumpere pe cei ce trebuia să-i bage la închisoare pentru jaful comis. Oligarhii „rromi" și confrații lor de concepții („chinezii") cărora li s-au adăugat adversarii milenari ai românilor (ungurii) au subjugat un popor obosit – poporul român. Neputând lupta cu aceștia, masa aptă de muncă (bărbați, femei între 20-50 de ani) au luat drumul pribegiei și au devenit salahori în Europa Occidentală și America. În țară au rămas oligarhii pomeniți mai sus. Lor li s-au adăugat oligarhi musulmani. Filosofia acestora? Jaful legal, ilegal și acapararea de funcții în satul zis „românesc". Vorba vine! Pentru că oligarhii „rromi" (foști țigani) au deposedat – cu ajutor de la „chinezi" – acest stat de însăși conținutul lui – numele. Țiganul numindu-se „rom", cu voie de la o parte din români, trebuia să își și decline și conjuge numele. Și a devenit romanes, țiganca devine romancă și limba romanes. Și românii au dispărut pentru lumea civilizată devenind „țigani". Că ăia nu sunt proști! Așa că nimeni nu se mai miră că pe stadioanele Europei, când apar românii, se scandează: „țiganii, țiganii!"... Adică, noii oligarhi! România a ajuns o țară dominată de oligarhi – și implicit! – de politicieni țigani („romi"). Ba, prin așa numita „discriminare pozitivă" cultura, Poliția, Magistratura încape treptat, treptat în mâinile acelorași oligarhi „rromi". S-au înființat catedre universitare cu șefi țigani care predau „cultura romanes" (adică, nomadismul, cerșetoria, manelele „miss Piranda", arta fustelor crețe, parazitarea satelor de români, furtul, traficul de carne vie etc.). Mai nou, BOR a început și ea să se „romanes"-eze. Adică, hirotonește popi țigani care să țină slujbe în romanes-te (țigănește, adică) în biserici românești, li se dau și lăcașe ale românilor pentru așa ceva. Astfel, oligarhii romi și rasa lor vor sfârși prin a deveni clasa conducătoare, parazită (cum au fost și înainte dar nu ca oligarhi) peste iloții români care, nemaiavând nici măcar nume, vor fi numiți doar sclavi pur și simplu, furnizori de femei, muncă, slugi țigănimii stăpânitoare și prietenilor lor minoritari („chinezi", unguri, musulmani). Stăpânirea romilor se întrevedea încă din 1944. Dar, după 1970 nu mai era nici un secret pentru nimeni. Începând cu 1990 s-a deschis drumul la presă. Au apărut jurnaliști câtă frunză și iarbă. Semianalfabeți și chiar analfabeți! De aici și nerușinarea, tupeul, seninătatea în debitarea de minciuni și zelul cu care s-au avântat în slujba celui ce da banul. Aceștia au mirosit de unde bate vântul. Vântul bătea în pânza corăbiei „romești" și altor „minorități conlocuitoare". Și, hoți, noii zgârâitori de hârtie s-au repezit pe români. Din xenofobi, rasiști, naționaliști, legionari, mâncători de evrei, antisemiți nu i-au mai scos. Iată de 20 de ani o țin așa. Așa, neamul românesc a ajuns un rest care – pentru a fi lăsat să respire – trebuie să-și dea avutul, țara și munca țiganului nomad, să-l facă domn, șef, vânzător de flori, polițist, magistrat, gazetar, vedetă TV, șef de partid în România, parlamentar, ministru, oligarh, președinte de stat. România a dispărut, românii la fel. Somn ușor! E o chestiune de timp! N-am vrut să avem doar clasă de oligarhi evrei în perioada interbelică... Avem oligarhi *țigani și asociații*. Să trăim bine, normal!

Și, ca încheiere, să relatez o întâmplare. Către anii 80 eram soldat TR undeva într-un oraș din România. În compania unde slujeam patria aveam un „rom de mătase". Negru ca un indian, și, care, nu se preta la prea multe legături cu românașii. Era un privilegiat în toată puterea cuvântului. De ce nu-l scutise șatra de armată nu pricep? Probabil, da bine la CV cum se zice azi. Destul că, soldatul TR, rom, făcea o armată de vacanță. Imediat după „adunarea" de dimineață, comandatul de pluton zicea: *„Guriță", mergi în dormitor și vezi ce faci pe acolo*... Tipul se ducea în dormitor,

(continuare în pag. 2)

Meluțu ILIESCUOVICI

Articolele numărului 139 - 143/ 2009 :

- **Corneliu Zelea Codreanu: Câteva considerații asupra democrației (Doru MIHAIL) : pag. 6;**
- **Iarăși despre bestii (Marincă CRISTOI și Mieluțu TUC): pag. 3;**
- **Revista apare în data de 2 mai 2009.**

„Cu mânie capitalistă!"

1989 a dat drumul la zbierat şi condamnat, a dat drumul mai ales la anti-românism. Vulgar, grohăitor mai cu seamă pe blog-uri şi forumuri de ziare. Cuvinte şi sintagme de genul: „fascist", „nazist", „naţionalist", „naţionalist-comunist", „ceauşist", „legionar", „ultra-naţionalist", „antisemit", „fundamentalist ortodox", „bizantin", apoi insulte grobiene: „sudist", „mitic", „şoldovean", „opincar", „mămăligar", „naţional comunist", „valah puturos", „hoţ", „ţigan" (că ţiganul adevărat e acum „rom!"), „violator" (Că un Frietzl era înger?), „balcanic", „ocupant", „turciţi", „ocupanţi" etc. au invadat mass-media şi sunt menite să demonizeze şi să scoată din viaţa publică orice persoană, etnic român care îndrăzneşte să-şi apere naţiunea din care face parte. Nu mai vorbesc de încăpăţânarea cu care este folosit de mass-media termenul de „rom" când e vorba de ţigan, încăpăţânarea cu care aceeaşi mass-medie numeşte „român" orice infractor de altă etnie din România (trăitor aici sau pe alte meleaguri) şi nu „de cetăţenie română". Aşa cum minoritari s-au delimitat prin lege de etnici români, în România, tot aşa trebuie să-şi asume şi infractorii. Aşa cum au vrut drepturi şi separare tot aşa să şi vrea responsabilitate. Şi, în virtutea acestui fapt, actele şi paşapoartele trebuie să conţină şi etnia în care s-a înregistrat respectivul. Cum, numai în România, vrea să fie separat, vrea apartheid, iar în străinătate se vrea „român"? Nu se poate ca să te substitui altei etnii când faci rele şi să te dai drept minoritar când e vorba de privilegii şi „discriminare pozitivă"... Ce să mai zic de revolta aceloraşi gazetăraşi atunci când îndrăzneşte un ins să spună că un ţigan fură recolta ţăranilor din satul românesc ce a avut nenorocul să fie blestemat cu o şatra de ţigani la marginea lui sau de ştirista ce blamează cu mânie capitalistă „extremismul românesc", „fundamentalismul", „legionarismul" care „fundamentalism" a îndrăznit să spună lucrurilor pe nume. Că mai deunăzi (nu contează data!) un fălcos de „analist" („prof. univ.") turuia, şi-i tremurau fălcile de grăsime şi condamna cu aceeaşi „mânie capitalistă", la Antena 3, pe cei ce ar îndrăzni să blameze etnia care-i dăduse pe Rafael Şandor şi Ivan Stoika, ucigaşii lui Marian Cozma. „Să nu îndrăznim!" se zborşea muntele de grăsime! Atenţie, spunea individul! Că aşa a fost pe vremea lui Hitler. Da', pe vremea lui Stalin, cum era, maistre? Dar pe vremea lui Olmert cum e, maistre analist? Şi pe cea lui Bush cum a fost? Moartea irakienilor, palestinienilor, a românilor în gulag, în închisori, lipsa de drepturi a românilor din Serbia, a armânilor din Grecia şi restul Balcanilor, da' holocaustul indienilor din America, nu te revoltă, „analistule"? Pe indieni îi exterminase „democraţia" şi asta nu era şi nici nu este „hitlerism", „nazism"? Normal! E „democraţie!" Separatismul kosovar sau secuiesc este tot „democraţie", apartheidul şcolar din România e „democraţie"? Vai de capul vostru de „analişti"! Vai de capul vostru de gazetari... şi de al nostru că vă suportăm şi nu vă luăm cu parul.

= Acum, problema Basarabiei ciuntite. Şi aici politicienii ticăloşi au vândut interesele României fără drept de apel atunci când au recunoscut statalitatea ei. Aşa că n-avem ce mai adăuga în plus.

= Problema cedărilor teritoriale către Ucraina! O mârşăvie fără seamăn în istorie a regimului ticălos al nenorocitului ce poartă numele de Emil Constantinescu şi a ministrului ticălos cu numele de Adrian Severin. **(N. U.)**

(urmare din pag. 1)

se întindea pe pat şi, eventual, citea o carte. Purta mănuşi de damă să nu se murdărească pe degete şi avea permisii când dorea şi cât dorea. Din când în când mă-sa şi tac-su' veneau şi îl vizitau şi umpleau sacoşele, mergeau direct acasă şi dădeau: *wisiki, kentane* alte cele tovarăşilor ofiţeri. Ei, într-o zi-l aud cum – din ce motiv nu ştiu – că insul se scapă şi începe să ne bestelească, pe noi, **sclavii**, adică pe nişte români care îi făcuseră ceva într-o împrejurare oarecare. Colegi de companie au zâmbit subţire la adresa romului fudul. Eu am înţeles mesajul şi nu mi-am permis să zâmbesc condescendent! Dar puteai zice ceva atunci? Imediat erai taxat de rasist şi legionar de către *organe* şi ăla erai. Eu am înţeles de atunci ce se prefigura. Alţii nu pricep nici azi, după mai mult de 30 de ani. Asta e, fraţilor!

SOARELE ROMÂNISMULUI de la CHIŞINĂU RĂSARE

În urmă cu câteva luni spuneam în cercuri intime şi de fapt nu în cercuri, ci în discuţii directe de la om la om, între patru ochi doar, deoarece a treia persoană putea fi periculoasă, spuneam deci că „soarele românismului de la Chişinău răsare".

Puneam în aceste cuvinte toată bucuria şi mândria că sunt martorul învierii poporului românesc de peste Prut. Trăisem câteva decenii cu sentimentul neputinţei că sub ochii noştri, ai unui întreg popor, fraţii îngenuncheaţi se scufundau în negura şi uitarea istoriei.

Şi deodată s-a produs miracolul: românii basarabeni şi-au dobândit curajul şi demnitatea pe care noi nu le mai avem. Moldovenii noştri erau cu ochii şi cu inima lipite de televiziunea din ţara vecină.

Am parcurs într-un suflet paginile cu grafie latină ale unor numere din „Literatură şi artă" şi mărturisesc cinstit că mi-a fost frică să citesc. Literalmente frică. Întâmplător, numărul care mi-a căzut în mână timp de câteva minute conţinea un grupaj de poezii semnate de Nicolae Dabija şi care au reprezentat pentru mine lovitura de şoc. NU înţelegeam şi nu puteam să cred că este posibil. A venit apoi mesajul radiofonic al lui Ion Druţă. „Cine a stins lumina"? şi sunt convins acum că asemenea mie, milioanele de români au rostit la ceasul de cumpănă nopţii, acel Tatăl Nostru adresat Părintelui Luminilor.

Şi miracolul s-a produs. Dumnezeul Îndurărilor şi-a întors faţa către noi şi ne-a ajutat să scuturăm jugul tuturor umilinţelor.

Soarele nostru a răsărit la Chişinău.

2 ianuarie '90

Mihai BURACU – „... şi Punctum!"

N. B. Reprodus şi la postul de radio „Europa Liberă" în 20 februarie 1990 la emisiunea „Românii dintre Prut şi Nistru", realizată de Vladimir Socor.

Am sentimentul că este primul articol din presa românească post-revoluţionară care se referă la Basarabia şi cu certitudinea că este cel dintâi în care este exprimată ideea că rădăcinile Revoluţiei din dec. '89 se găsesc în teritoriul românesc de dincolo de Prut.

Articolul ni se pare actual şi de aceea l-am publicat.

Iarăşi despre bestii

•► Tot despre bestia antiromânească de pe forumuri:

Romania, tara de rahat, Libertatea

•► 153. hary twatter | 2008.10.26 | 00.06
tot de rahat este indiferent de ce spune lumea pe forumul asta de rahat, romania este de rahat, iar locuitorii ei sunt rahati mici carora li se servesc zilnic rahatei cu linguritza. sunteti de tot rahatul zau... cine a vrut sa iese din rahat este stabilit definitiv prin alte colturi de lume. care au alunecat pe diareea romaneasca, au cazut in rahatul mioritic unde o sa si moara. asa ca lasati-ne tot ce am vazut pina acum este da 67 sau 66% si nu 33 sau 34%. Frigg off rahatilor.

•► 237. coca | 2008.10.26 | 15.54
mare dreptate
asa e o tara blestemata cum nu e alta pe acest pamant. il declar titlul anului.

•► #236. dea | 2008.10.26 | 15.41
romanii o tara de maaaree caaacaat condusa de jidani hapsani pusi pe capatuiala. de masoni balosi, care cum vad bani sau aud de profit sunt in stare de orice. o tara de tigani jalnici, de manelisti inculti plin i de aur. pe scurt o tara blestemata, cum nu e alta pe pamant.

•► # 301. Regele Mihai | 2008.11.03 | 17.41
pt cel ce a lansat sintagma...
De "rahat" este cel ce a lansat acest sait (articol! Sintagma) sau ce o fi. Si de nu se considera asa ceva si locuieste in "rahat" si rade de rahati este schizofrenic si un masochist dement. In concluzie, cel care ii face pe altii rahat este chiar el acest "rahat" si, normal, nu poate locui decat in closet si closetul e chiar in capul lui. Curata buda si pe tine, "rahatule!"

•► 1. **mezinu mihai romica** | 2008.11.03 | 00.27
titlu de primitivi iobagi din rrumania evului mediu piei satana patriarh piei satana iobagi primitivi piei satana policandru doar nu ancheta despre o lucrare facuta de mantuiala in tara lui merge si asa.

•► Postat de **Banatan** la 19.02.2009 19:33
domnilor mitici, nu pot intelege ura voastra absolut deloc. ce va deranjeaza ca banatul devine autonom ? noi nu venim nici la craiova, nici la bucuresti sa va impunem ce sa simtiti si cum sa va gospodariti. dar se pare ca asa cum va comportati prin tarile europene care v-au primit , asa va comportati si in banat, cu aceeasi ignoranta arogant agresiva de care nu va puteti dezbara; ma intreb dece oare ? sa fie de vina genele voastre orientale si inca necizelate de civilizatia europeana, sau sa fie de vina ametecul vostru cu romii ?

•► Postat de **volke** la 19.02.2009 22:08 locuitorii tinutului cezaro-craiesc nu va doresc si nu doresc sa fim altceva decat vecini. de ce nu puteti intelege atata lucru? voi cum ati reactiona daca ati fi condusi de la sofia?

•► Postat de **eminovici** la 19.02.2009 23:52 bravo dle tokes te-am votat si te voi vota din nou , la mai mare sa-ti implinesti visul, sa-i dai in boala pe ai lui vadim - vaccin tribunul scufundat odata cu titanicul. traiasca autonomia.

•► Postat de **morbus hungaricus** la 20.02.2009 10:19 are dreptate episcopul tokes. in sfirsit cineva trage semnanul de alarma, si deschide ochii europei. da, de la trianon incoace exista o romanizare fortata, proces care astazi este f. subtil, dar eficient. in 1918, ponderea romanilor din ardeal, banat si estul ungariei - teritorii care au ajuns pe mina regatului - a fost de 56 la suta. astazi cit este, oare? bine zice userul banatan la inceputul comentariilor, as adauga eu doar faptul ca politicul si biserica ortodoxa sunt mina-n mina: popi nespalati cu parul lung si nebarbieriti, maicute ca la odorhei au invadat localitatile traditionale ungurest, sasesti si chiar romanesti. ardealul dupa 1920 a decazut f. mult, civilizatia occidentala - ca parte integranta al unui imperiu central-europeana, cu o cultura occidentala - a fost inlocuita cu o cultura balcanica, cu coruptie, minciuna, hotie, si un sistem politic de 2 bani. de asta nu sunt inca capabili majoritatea romanilor sa inteleaga dorintele de autonomie, ptr. ca ei n-au trait nicidata intr-un mediu civilizat. autonomia nu inseama divizarea tarii, inseamna descentralizare! nici acum, cind romania a intrat in ue, nu s-a schimbat mai nimic. in afara de faptul libertatea de miscare a pus pe drumuri (traditia transhumantei!!!) mase mari de romani. asta e adevarul. si rog sa nu mai trimiteti afara din tara bastinasii unguri, factori de civilizare!. daca e sa plece cineva, poate ca ar fi bine sa se mute inapoi la ei, in regat, toti emigrantii si descendentii lor. userul un roman scrie ca datorita alipirii romaniei au ajuns sa aiba functii de conducere. prostie si minciuna mare! inainte de 1918 functiona autonomia locala (si in localitatile majoritar romanesti), exista autonomie in invatamint (in 1910 existau peste 3000 scoli elementare autonome romanesti, pe cind in regat nu erau mai mult de 2600). in 1910 cca. 80% din populatia romaneasca ardeleana nu cunostea deloc limba oficiala a statului, si mai vorbim de asuprire si maghiarizare. in 1907 armata ragateana a impuscat 11 mii de tarani romani rasculati. ungurii nu s-au dat la asemenea faradelegi. in regatul ungar. si dupa 1920, bancnotele ereau inscriptionate si in limbile minoritatilor, inclusiv romaneste. in aceasta perioada regatul nu recucunostea existrenta minoritatilor: ca ceangaii, evreii (astai au obtinut cetatienie dupa mari presiuni occidentale doar dupa 1920!), rusii, tatarii etc, n-avea nici macar o scoala in care sa-nvete ib-a materna. cind voi, stimati, forumisti, vorbiti despre ******* etc., despre asuprirea romanilor ardeleni (care puteau trai si mai bine, nu e de negat asta), comparati situatia lor materiala, politica, educationala cu cea a locuitorilor regatului. de ce credeti ca apostolul unirii, marele ioan slavici, dupa 1920 era scirbit de regat, si plingea dupa legile si ordinea din statul maghiar? cititi-i cartea inchisorile mele, si dupa aia sa mai injurati.

•► Postat de **volke** la 20.02.2009 13:28 observ ca intre timp sudistii m-au combatut, nereusind totusi sa aduca nici macar un argument, multe injurii si aberatii semnate cu numele meu, ce pot sa spun, daca asa se obisnuieste la voi , nu aveti cum sa cunoasteti alte metode. ultimii 90 de ani au fost un continuu regres pmtru tinutul cezaro-craiesc, in care structura etnica a fost alterata prin mijloace barbare. mutilate au fost si orasele noastre iar monumentele lasate in paragina multe dintre ele fiind irecuperabile. ne-am saturat de indolenta voastra de oameni care isi irosesc toate energiile in injuraturi, si pot trai linistiti sute de ani fara a face nimic...oameni fara rusine.

•► Bestia care „toaletează" pomii: După 1990 au apărut nişte specimene pe care eu le-aş numi „hingherii pomilor"! Hingherii şi duşmanii declaraţi ai pomilor de pe marginea trotuarelor, din parcurile Municipiului Bucureşti, de pe lângă clădirile publice, blocuri, spitale, şcoli, policlinici. Numai ce-i vezi pe aceşti nenorociţi că apar cu tractorul şi o remorcă după el, cu drujba, şi cu şeful de rigoare. Majoritatea sunt ţigani (pardon, „romi"!). Jegoşi, neraşi, cu haine din adunate, încălţăminte scâlciată şi veşnicul capişon tuflit pe cap. Urcă în pomi şi încep să-i bealească de ramuri. Încep de la vârf şi până nu-i lasă nişte beţe, trunchiuri nude, nu se lasă. Lumea avizată-i blestemă. Lor nici că le pasă. Taie! Ramurile le încarcă în remorca tractorului, crengile şi trunchiurile groase la fasonează de circa 1-1,5 m. şi le încarcă separat în camionete. Pentru „ciubuc!" În urma lor rămâne un peisaj de „Dodeskaden!". Nimeni nu poate stopa activitatea acestor bestii inconştiente, care lasă Municipiul Bucureşti pradă prafului şi poluării, oraş fără pomi înfrunziţi şi fără oxigen. Cred că nici o ţară – cu excepţia noastră – n-ar tolera activitatea acestor bestii pe două picioare care rad tot ce se numeşte pom. Din nord în sud şi de la est la vest, belesc pomii de crengi, trunchiurile lipsite de crengi se usucă. Peste câteva luni vin şi le taie şi pe acestea şi le vând. Praf, smog, parcări pentru maşini în loc de pomi. Oare-i va putea opri cineva pe aceste bestii?

Adunate si una scrisă de **Marinică CRISTOI** şi **Mieluţu TUC**

UNIREA BASARABIEI CU PATRIA-MAMĂ
27 Martie / 9 Aprilie 1918

În războiul ruso-turc din 1806-1812, purtat pe teritoriul Principatelor Române, deşi cu mari pierderi pentru noi, în materialele şi oameni, stârniseră, ca şi în războaiele precedente dintre cele două mari imperii vecine, mari speranţe în scurtarea dominaţiei otomane „păgâne" cu ajutorul Rusiei creştine ortodoxe, ca şi noi, românii. Însă, prin pacea de la Bucureşti (mai 1812) românii au suferit o teribilă decepţie: partea Moldovei dintre Prut şi Nistru (Basarabia) era cedată de Turcia învinsă, Rusiei învingătoare, fără nici un drept (Poarta nu putea ceda ceea ce nu-i aparţinea, Principatele Române fiind „vasale" ei, nu „provincii"), la fel cum cedase mai înainte Austriei, Transilvania (1699) şi Bucovina (1775). În zadar au protestat boierii moldoveni! Principatele Române erau pe atunci, ca şi mai târziu România, un obiect de târguială între marile state!... Soarta popoarele mici!...

În primii ani, stăpânirea rusă în Bucovina n-a fost prea aspră: s-o fi temut oare ţarul de o răscoală a românilor tocmai când el îşi concentrase toate forţele împotriva Franţei napoleoniene? Apoi şi-a arătat adevărata faţă cotropitoare, printr-o colonizarea masivă de populaţii din imperiu şi printr-o rusificare brutală, pentru a distruge caracterul românesc al Basarabiei şi a o menţine subjugată. Cei care se împotriveau înfundau închisorile sau gheţurile Siberiei, cum s-a întâmplat şi cu Constantin Stere pe când era doar un elev de liceu!

Dar nici o tiranie, oricât de sălbatică ar fi fost ea, nu putea încătuşa la nesfârşit aspiraţiile naţionale, ca şi pe cele sociale, de altfel, ale românilor, mai ales când au simţit sprijinul de frate din Patria liberală şi slăbiciunea opresorilor! Ros de contradicţii sociale, politice, naţionale şi înfrânt în războiul cu Puterile Centrale, Imperiul Rus suprafaţă toate durerile popoarelor asuprite, simţind că ceasul eliberării lor de sub jugul rusesc sosise.

Românii din Basarabia şi Transnistria s-au ridicat şi ei la luptă, semnalul dându-l, ca mai totdeauna în istorie, studenţimea, „Cercul Studenţilor Români" de la Kiev, care lansează în martie 1917 „Chemarea" şi difuzată începând cu 22 martie de „Cuvântul Moldovenesc" de la Chişinău, încât în aprilie se constituie Partidul Naţional Moldovenesc, care va conduce cu succes lupta de eliberare a românilor de peste Prut şi Nistru. Ideea libertăţii naţionale este însuşită cu rapiditatea de toate clasele şi grupurile sociale, inclusiv ale ostaşilor moldoveni înrolaţi în armata rusă, care, intrând în arena luptei politice, îi asigură victoria: Congresul ostaşilor, deschis la Chişinău la 20 octombrie, pune bazele „Sfatului Ţării", ca organ suprem de conducere a Basarabiei, care va cuprinde 120, apoi 150 de membri: 70% români, 30% alogeni, respectând proporţia între naţionalităţi.

La 2 decembrie 1917, la Chişinău; Sfatul Ţării proclamă Republica Democratică Moldovenească, în cadrul Federaţiei Ruse, deocamdată, cu un Consiliu al Directorilor (Guvern), în condiţiile unei devastatoare anarhii provocate de bande ruso-bolşevice (cu jafuri şi omoruri, printre care au căzut victime şi luptătorii naţionalişti Simion Murafa şi Andrei Hodorogea), apoi de către trupele ruse bolşevizate, în retragere de pe frontul din Moldova, după armistiţiul de la Brest-Litovsk semnat de Rusia sovietică cu Puterile Centrale.

Sfatul Ţării cere sprijin armatei române pentru restabilirea ordinii şi Guvernul României ordonă detaşamentului de ostaşi ardeleni şi bucovineni organizaţi în tabăra de la Darniţa) lângă Kiev) ca, despre frontul din Moldova, unde ceruseră să lupte ca voluntari contra Puterilor Centrale, să se oprească la Chişinău şi să se pună la dispoziţia „Sfatului Ţării".

Curentul de eliberare naţională cuprinsese şi românimea din Transnistria, care, în adunări, cerea, alipirea la Republica Democratică Moldovenească, ceea mai importantă fiind cea de la Tiraspol, din 17 decembrie 1917, la care au participat şi deputaţi din „Sfatul Ţării", veniţi la Chişinău.

Lenin trimite trupe bolşevice să înăbuşe lupta de eliberare naţională a românilor, dovadă a ipocriziei cu care lansase „Declaraţia cu privire la dreptul popoarelor la autodeterminare". Acestea ocupă Chişinăul şi arestează pe unii din fruntaşii „Sfatului Ţării", printre care şi pe preşedintele acestuia, Ion Inculeţ, iar detaşamentul ardelean, ajuns în gara Chişinău, atacat prin surprindere, este dezarmat şi arestat. Se instaurează teroarea roşie!

La noua cerere a Sfatului Ţării, prin deputaţii care reuşiseră să scape arestării şi să ajungă la Iaşi, regele Ferdinand I, deşi România se afla într-o situaţie foarte grea, Puterile Centrale putând oricând rupe armistiţiul de la Focşani, la hotărârea curajoasă şi trimite trei divizii care, cu sprijinul cohortelor basarabene, alungă bandele bolşevice din Basarabia, în entuziasmul populaţiei româneşti eliberate, restabilind liniştea şi ordinea.

Ca represalii, Lenin confiscă tezaurul României depus spre păstrare la Moscova, în 1916 şi 1917, de teamă să nu fie capturat de Puterile Centrale, şi arestează membri ambasadei române.

Ieşită de sub asuprirea străină, mişcarea de eliberare a românilor se amplifică şi, la 24 ianuarie 1918, Sfatul Ţării proclamă independenţa Republicii Democratice Moldoveneşti. În aceeaşi zi, Comitetul Studenţesc din Chişinău lansează „Chemarea la Unire cu Patria – mamă", România, idee adoptată de întreaga românime, astfel că la 27 Martie / 9 Aprilie 1918 Sfatul Ţării hotărăşte cu majoritatea de voturi (după ce deputaţii rusofoni părăsiseră sala) unirea Republicii Democratice Moldoveneşti cu Patria – Mamă, România, în entuziasmul general al românilor ieşiţi cu mic cu mare pe străzi.

Astfel, în iarna 1917/1918, românii de peste Prut şi din patria liberă, dându-şi mâna şi conduşi de personalităţi remarcabile, în condiţiile anarhiei din Rusia, au făcut primul pas spre eliberarea tuturor fraţilor de sub dominaţia străină. La sfârşitul războiului mondial, în condiţiile prăbuşirii fără glorie a Austro-Ungariei, şi românii din Bucovina şi Transilvania au reuşit, tot cu ajutorul fraţilor din Patria – Mamă, să se unească cu Ţara la 28 Noiembrie şi, respectiv, 1 Decembrie 1918, realizându-se astfel visul de totdeauna al românilor.

Păcat că generaţia de politicieni de după Unire n-a fost capabilă s-o consolideze, să întărească Ţara, făcând-o respectată şi temută de vecinii revizionişti! Dezvoltarea împreună a românilor a fost curmată cu brutalitate în vara anului 1940, când, România, condusă de politicieni incapabili să se orienteze la timp în arena internaţională, a suferit grave pierderi teritoriale, prima lovitură fiind dată de URSS, prin ultimatumurile din 26-28 iunie, răpindu-ne din nou Basarabia, dar şi nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa, urmate apoi de pierderea Nordului Transilvaniei şi a sudului Dobrogei.

Eliberate de armata română în lunie-iulie 1941, Basarabia, Nordul Bucovinei, Ţinutul Herţei, abia acum şi Transnistria, au fost din nou pierdute după 23 August 1944. Arestările şi deportările

2009.

(continuare în pag. 5)

prof. **I. Ş.**

(urmare din nr. precedent)

9 MAI

Că guvernul şi regimul comunist din România considera 9 Mai o mare sărbătoare internaţională era de aşteptat, doar acest regim era creaţia Moscovei. Dar şi după prăbuşirea acestuia în urma revoltei [organizate de sovietici; n. red.] populare din decembrie 1989, două delegaţii române, una condusă de preşedintele României, Traian Băsescu, alta de regele Mihai I, ca singurul şef de stat în viaţă, din Alianţă, au răspuns invitaţiei preşedintelui Federaţiei Ruse, Vladimir Putin, la sărbătorirea celei de a 60-a aniversări a victoriei asupra Germaniei, la 9 mai 2005, la Moscova. Că Vladimir Putin , fost (?) general KGB şi toată nomenclatura comunistă din Rusia care păstrează şi azi întreaga putere, se mândreşte cu decoraţiile şi drapelele roşii cu secera şi ciocanul, cu o impunătoare paradă militară, era de aşteptat! Dar România, ai cărei reprezentanţi au răspuns invitaţiei „ţarului" Putin, cu ce s-au putut mândri? Ce a câştigat România după 9 Mai 1945? Nor-Vestul Transilvaniei a fost eliberat de armata română cu preţul unui greu tribut de sânge! Teritoriile răpite de fosta URSS şi Bulgaria în 1940 au rămas pierdute! Independenţa României a fost pierdută! Libertăţile cetăţeneşti pierdute! Intelectualitatea română, de valoare, pierdută în închisorile comuniste: de foame, torturi sau gloanţe! Ca şi zecile de mii de elevi, studenţi, ofiţeri, ţărani, burghezi etc. Regele ţării, Mihai I, silit să abdice şi să părăsească ţara, umilit!... Că în 2005, „ţarul" Putin i-a acordat regelui Mihai I, „Medalia Comemorativă a Victoriei contra Germaniei naziste" a reparat toate abuzurile suferite de poporul român după victoria URSS din 9 Mai 1945, care i-a adus la picioare, în genunchi jumătatea de Est a Europei, inclusiv România?

Ţările Baltice, Estonia; Letonia, Lituania, au refuzat invitaţia „ţarului" Putin fiindcă Rusia, moştenitoarea URSS, prin preşedintele ei, Vladimir Putin, a refuzat să condamne în prealabil cotropirea acestora în 1939-1940, pe baza anexelor secrete ale Pactului Ribbentrop-Molotov din 23 August 1939, Vladimir Putin răspunzând cu cinism bolşevic, păstrat moştenire, că Ţările Baltice au intrat în componenţa URSS pe baza liberului arbitru consimţit! Georgia a respins şi ea invitaţia fiindcă Rusia refuză cu încăpăţânare imperialistă să-şi retragă trupele de ocupaţie în Georgia, staţionate încă din „era" sovietică, la fel ca în Transnistria.

Atitudinea acestor state mai mici decât România, sunt exemple de demnitate naţională care fac cinste conducătorilor şi popoarelor acestor state mici, dar hotărâte să-şi apere drepturile şi demnitatea naţională! România nu are teritorii răpite de fosta URSS pe baza aceloraşi anexe secrete ale Pactului Ribbentrop-Molotov? Ba da! Dar cine, dintre conducătorii României de azi, să-şi mai amintească de ele, acum?

Că la sărbătorirea respectivă au participat voios şi Marile Puteri Occidentale era de aşteptat, fiind ştiut că acestea întotdeuna şi-au rezolvat „problemele" pe seama popoarelor mici, recunoscută cât se putea de sugestiv de Bismarck, la 1878. SUA şi aliaţii apropriaţi combat „terorismul" islamic din zonele de „interes strategic", iar Federaţia Rusă – „terorismul" cecen, tot islamic, pentru că cecenii vor independenţă naţională, vor să iasă din Federaţia Rusă! Nu au dreptul la independenţă? Rusia îşi menţine trupele în Georgia, în Transnistria Republicii Moldova nu prin „consens" cu SUA? Dar cine le-a dat Marilor Puteri dreptul de jandarmi asupra popoarelor mici ale lumii?

Poporul român a aşteptat zeci de ani în şir pe americani, să-l ajute să scape de „ruşi", de comunism! Au venit acum când nu mai avem nevoie de ei! Să ne facă baze militare străine, ce nu mai avusesem din 1958, că ne „săturasem" de ele! Să ne ceară carne de tun în trupe pe cheltuiala poporului român, şi cărui bolnavi mor cu zile în spitale din lipsă de medicamente, cu cerşetori dormind în stradă, deşi câinilor vagabonzi li se asigură „adăposturi", la ordinul UE! Dar dacă „terorismul" islamic răspunde intervenţiei armatei române şi loveşte şi România? Cu ce este de vină poporul român, care n-are nimic de împărţit cu popoarele musulmane, să suporte slugărnicia guvernanţilor noştri faţă de SUA? Dacă poporul român ar fi întrebat printr-un referendum dacă este de acord cu prestaţia guvernanţilor, cu siguranţă că întreaga clasă politică va primi vot negativ!

Independenţa naţională este un bun care trebuie păstrat de întreaga naţiune, care trebuie să vegheze permanent asupra clasei politice obligând-o să servească interesul naţional, permanent şi total.

De astfel, o naţiune îşi are conducătorii pe care îi merită.

mai, 2008.

prof. **Ion ŞTEFAN.**

(urmare din pag. 4)

►► (**UNIREA...**) românilor, colonizările masive de populaţii străine, rusificarea forţată şi încercarea de pervertire a conştiinţei naţionale româneşti prin „moldovenizare" au caracterizat reinstaurarea dominaţiei ruseşti în aceste străvechi teritorii româneşti.

Când s-a dezmembrat URSS în 1991 şi RSS Moldovenească s-a proclamat independentă, devenind Republica Moldova, s-ar fi putut realiza unirea Basarabiei şi Transnistriei (ambele ciuntite de Ucraina încă din 1940) dacă românii de pe ambele maluri ale Prutului şi-ar fi dat mâna, ca în iarna 1917/1918, iar conducătorii lor ar fi fost la înălţimea lui Ferdinand I şi a lui Ion Inculeţ.

Astăzi, fraţi de peste Prut sunt striviţi de aceeaşi Teroare Roşie sub privirile cavsiindiferente ale guvernanţilor români şi ale Europei, dar generaţia tânără de acolo a pornit la luptă, ca şi în 1917-1918.

Succes, fraţilor! În voi este toată speranţa!

LIMITE ŞI POSIBILITĂŢI

Acum câteva zile Editura Humanitas ne-a propus în Colecţia „Memorii - Jurnale" un text semnat de fostul redactor şef al revistei ELLE Jean Dominique BAUBY. Am spus semnat? Este incorect. Bauby nu putea semna nimic. Nici nu avea cu ce. Se afla internat în spitalul din BERCK – (Franţa) după ce trecuse prin întunericul unei come profunde din care s-a trezit cu o etichetă: preluată, ca multe altele, de la anglo-saxoni: suferea de „sindromul LOCKED-IN". Adică „închis în sine". Când se va trezi şi va începe să scrie acest „memoriu" Bauby se va auto-situa în postura unui scafandru. De unde şi prima parte a titlului.

sept. 2008.

(continuare în pag 7)

O PLEOAPĂ A UNUI ALT SCAFANDRU

CORNELIU ZELEA CODREANU: Câteva consideraţii asupra DEMOCRAŢIEI.

1). DEMOCRAŢIA „sfarmă unitatea neamului românesc, împărţindu-l în partide, învrăjbindu-l şi expunându-l dezbinat în faţa blocului unit al adversarilor săi.

Numai acest argument este atât de grav pentru existenţa noastră încât ar fi suficient pentru ca această democraţie să fie schimbată cu orice ce ne-ar putea garanta UNITATEA".

IATĂ CÂTEVA EXEMPLE RECENTE: În CSAT se discută probleme privind apărarea ţării: şi se confruntă puncte de vedere diferite privind relaţii cu unii dintre vecinii noştri care nea-u duşmănit, nea-u agresat, ne-au cotropit şi batjocorit peste poate.

Unii dintre participanţii la aceste controverse ies în gura pieţei şi-şi denunţă divergenţele care ar fi trebuit să rămână secrete.

Doi dintre cei care conduc ţară urmează să se ducă la Paris sau Bruxelles pentru o consfătuire a Uniunii Europene. Deşi ţară se află – după spusele unuia dintre ei, într-o situaţie economică delicată – fiecare va zbura cu un avion „personal" deşi nici unul dintre ei nu este stăpânul vreunui grajd de avioane.

Deşi conducătorii partidelor parlamentare discută, cad de acord şi semnează înţelegeri în ce priveşte ÎNVĂŢĂMÂNTUL, ENERGIA, SĂNĂTATEA – nici una dintre aceste trei probleme majore ale viitorului nostru nu sunt discutate în aşa zisele lor programe de guvernare şi nu s-a văzut aici o urmă de colaborare, în această privinţă, în cei 18 ani de democraţie post-comunistă.

Şi să nu uitaţi: comunismul era tot o democraţie – POPULARĂ?!

2). DEMOCRAŢIA „este incapabilă de continuitatea în efort.

Pentru că împărţită în partide care guvernează un an doi sau maxim patru ea este incapabilă să conceapă un plan de lungă durată – ca să nu mai vorbim de realizarea lui.

Un partid anulează planurile şi eforturile celuilalt. Ce s-a conceput şi clădit de unul azi se dărâm în ziua următoare de altul".

Şi din nou exemple: construcţia autostrăzii Transilvaniei se contractează cu o firmă străină fără ca acest contract să fie analizat de toate partidele – cel puţin cele parlamentare. Când alegătorii dau votul altora aceştia sistează lucrarea, încearcă să renegocieze contractul şi aflăm că ceea ce Bechtel face la noi cu x milioane de dolari se realizează în Croaţia – de pildă – la juma de preţ!

În 60 de ani de comunism şi post-comunism (care-i un soi de comunism cu tulburări de caracter) nu s-a realizat nici o şosea care să ţină seama de viitor. (Autostrada Bucureşti-Piteşti este proiectată de guvernarea Antonescu care în plin război a construit linia de cale ferată Galaţi – Bucureşti-Videle-Craiova, adică de 10 ori mai mulţi kilometri decât comunisto-neo-comuniştii în 60 de ani! Să nu-mi vorbiţi de Valea Jiului şi Salva Vişeu pentru că şi acelea erau proiectate şi începute de guvernarea Antonescu).

„Într-o ţară – scrie Căpitanul – unde este nevoie de construcţie, al cărui motiv istoric este însăşi construcţia, acest dezavantaj al democraţiei este o PRIMEJDIE". (Alt exemplu: ca să intrăm în spaţiul Schenghen trebuie să terminăm securizarea graniţelor domeniu în care se joacă „sârba pe furate")

Şi conchide CZC: „Ca într-o gospodărie în care s-ar schimba în fiecare zi stăpânii, venind fiecare cu alte planuri, stricând ce au făcut unii şi apucându-se de alte lucruri care vor fi, iarăşi stricate de cei ce vor veni mâine.

3). DEMOCRAŢIA pune în imposibilitate pe omul politic să-şi facă datoria către neam: pentru că omul politic – chiar atunci când este de cea mai mare bunăvoinţă devine – în democraţie – SCLAVUL PARTIZANILOR SĂI: ori le satisface poftele personale ori aceştia îi distrug gruparea (Vezi cazul Marinescu closet sau bideul). Omul politic trăieşte sub tirania şi permanenta ameninţare a AGENTULUI ELECTORAL (În rural – este primarul; la Ştefăneşti este bulibaşa care comandă gaşca de analfabeţi).

El – omul politic – este pus în situaţia de a alege: desfiinţarea muncii sale de o viaţă, ori satisfacerea poftelor. (Vezi comportamentul lui Geoană care-şi sacrifică propriii săi adepţi pentru a asigura locuri în Parlament aliatului său electoral cu multe antene şi nume predestinat – FELIX)".

Recent a ieşit la iveală ilustraţia afirmaţiei Căpitanului: „Şi atunci omul politic le satisface poftele. DAR NU DIN BUZUNARUL SAU din CEL AL ŢĂRII. CREEAZĂ POSTURI, FUNCŢII, MISIUNI, COMISUNI, SINECURE toate puse în sarcina bugetului care apasă din ce în ce mai mult pe spinarea, din ce în ce mai istovită a poporului". Şi uite aşa ne-am apucat să cumpărăm Loganuri cu preţul unui yaht, să se înfiinţeze regii pentru tata, mama, mama soacră şi socruţul, fiica şi finuţul plus unchiul Vanea comunistul, să dăm bani la primari ca să facă closete în valoare de un miliard bucata şi multe, cât mai multe locuri în consilii de admiraţie.

Pentru că trebuie să fim şi să rămânem ţara extremelor: pensie de urmaş de 3 TREI lei şi salariu de înaintaş de 50 mii – dar nu în lei ci în euroi.

4). DEMOCRAŢIA este incapabilă de AUTORITATE: pentru că îi lipseşte puterea sancţiunii. (Exemplu: toate procesele de corupţie sa-u terminat cu sentinţe cu SUSPENDARE!).

„Un partid nu ia masuri în contra partizanilor lui, care trăiesc din corupţie, fraudă, afaceri cu statul, din hoţie şi pradă - de frică să nu-i piardă. DAR NICI ÎMPOTRIVA ADVERSARILOR de teamă că şi aceştia, la rândul lor, i-ar putea demasca propriile afaceri şi incorectitudinii".

oct. 2008.

pt. conf. **Doru MIHAIL.**

PS: Am lăsat deoparte două aspecte valabile în anii 30 dar asupra cărora vom reveni dat fiind că prin modificarea structuri demografice a ţării şi diminuarea anumitor minorităţi etnice termenii ecuaţiei trebuie redefiniţi şi reevaluaţi.

Ceea ce vom face atunci când vom analiza DUŞMANII ROMÂNIEI.

•► (Semnează un fost deţinut politic) Fiind informaţi că s-ar afla în pregătire primul FILM privind HOLOCAUSTUL POPORULUI ROMÂN iniţiat, dirijat şi împlinit de regimul criminal comunist supunem atenţiei cineaştilor care vor colabora la această realizare punctul de vedere al unui dintre miile de tineri legionari care au trecut prin „infernul de la Piteşti" şi nu numai.

„... În a doua jumătate a anului 1948 mă aflam în închisoarea Suceava când printre deţinuţi a început să se agite problema reeducării.

ss indescifrabil

Bucureşti, 24 iunie 2008.

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag. 5)

•► (LIMIMITELE...)

Pe vremuri, atari suferinţe purtau numele „apoplexie". Şi în urma ei mureai, „pur şi simplu". „Progresul tehnicilor de reanimare a sofisticat pedeapsa". (Vă rog să ţineţi minte această vorbă „progresul". Ne vom mai întâlni cu el la alţi doi mari gânditori români: Nae Ionescu şi Emil Cioran. Despre progres vorbea şi un scriitor american – W. Black susţinând că e vorba de „ciudata pedeapsă prin care ne sancţionează Dumnezeu").

Aşadar, după accidentul cerebral ce afecta aşa-numitul „trunchi cerebral", la doar 42 de ani, îl scoate practic din ceea ce noi numim „viaţă": nu mai poate mişca, mânca, vorbi şi nici măcar respira fără ajutor. În afara unui singur ochi, cel stâng, care-l va ajuta ca să scrie această carte.

Care va apărea cu câteva zile înaintea plecării lui, definitive, în 9 martie 1997.

Până atunci va locui în camera 119 din amintitul spital, unde, scrie el – (adică dictează cu pleoapa ochiului stâng, după o procedură pe care trebuie să o descoperiţi fiecare, citind textul (tradus până acum în 30 de ţări şi transcris într-un film multi- premiat.)

Spitalul în care se află, fost sanatoriu de tuberculoză are în prezent ca preocupare principală „lupta împotriva mizeriilor bătrâneţii", „împotriva degradării fizice şi psihice".

Dar ne vom opri aici pentru ca să vă lăsăm Dvs. bucuria unei lecturi cu totul excepţionale.

Pentru mine lupta „scafandrului" cu limitele impuse lui de condiţiile determinate de accidentul cerebral mi-a amintit o altă istorie asemănătoare. De data asta creată de confruntarea dintre germani şi francezi în Africa de Nord. Prin anii 60 un jurnalist, J. CHANCEL realiza o emisiune săptămânală conversând cu oameni interesanţi prin viaţa, faptele, creaţiile, comportările lor. Emisiunea purta un nume: RADIOSCOPIES.

Şi, într-o seară, omul ales de el era preşedintele handicapaţilor din Franţa. Avea acum peste 50 de ani. Îşi pierduse amândouă braţele întâlnind o mină personală. Protezele nu i-au ajutat decât parţial la suplinirea braţelor absente şi atunci a învăţat să scrie la maşină cu picioarele.

Şi tot „scafandrul şi pleoapa lui" creatoare mi-au amintit de o altă tragedie: era prin 1941. generalul Antonescu şi camarila lui (susţinuţi de Hitler şi ai săi) au arestat mii de tineri – mulţi elevi de liceu – printre care şi pe Constantin Aurel Dragodan. Era student. Ca să poată studia se angajase funcţionar la CEC. A fost judecat şi a primit răsplată pentru că împreună cu-mulţi alţii îl înscăunaseră pe viitorul mareşal şi-l ajutaseră să elimine gaşca mixtă – khazară şi română care participase la dezmembrarea României.

Odată cu 23 August, în timp ce toţi deţinuţii politici au fost puşi în libertate el şi ai lui au rămas închişi.

Pe măsură ce partidul comunist se împiciorogea – devenind mai temător faţă de reacţiile supuşilor săi – Dragodan a mai primit 25 de ani pentru „crima" de a fi creat nişte poezii.

Ar fi urmat să-şi termine stagiul la 71 de ani.

A ieşit doar la 45 de ani. I s-a dat o muncă pe măsura pregătirii lui: muncitor necalificat la Legume şi fructe.

Şi-a reluat studiile universitare; a terminat facultatea de filologie; a profesat la liceul din Videle (limita superioară a unui oraş unde putea să lucreze un fost „puşcăriaş legionar", a asistat la aşa numita „revoluţie comunisto-anticomunistă", a editat operele poetice ale deţinuţilor politici, a participat la reactivarea Mişcării Legionare şi, în faţa dificultăţilor acestei împliniri, obosit de toate cele a plecat să-i raporteze lui Dumnezeu lupta lui cu limitele şi posibilităţile.

Despre limitele fiecăruia dintre noi vorbeşte Gabriel Liiceanu în meditaţia lui „DESPRE LIMITĂ".

Există, susţine gânditorul român o serie de limite – „determinaţii IMUABILE" – asupra cărora libertatea fiecăruia nu POATE reveni: ZESTREA SOMATICĂ (care-i determinată genetic), ZESTREA MENTALĂ, SEXUL (care poate fi uneori schimbat doar aparent), ASCENDENŢA (părinţii), RASA, NAŢIUNEA, şi EPOCA (una-i să te naşti sub Stalin şi alta sub regele Carol I).

În schimb, sunt, sub autoritatea fiecăruia, „limitele modificabile", asupra cărora suntem aproape liberi să intervenim: LOCUL, LIMBA, RELIGIA, NUMELE, clasa (casta) inclusiv LIBERTATEA cu ajutorul căreia putem reveni asupra acestora.

Şi conchide G. L. : „înainte de a mă construi prin propriile mele hotărâri, sunt ceea ce sunt prin hotarele primite, iar ca fiinţă liberă sunt constrâns să colaborez cu ZESTREA de limite a eului primit. Iar, în ceea ce priveşte „LIBERTATEA, ca alegere, ea nu se poate exersa decât în măsura în care se bazează, pe conştiinţa existenţei unor posibilităţi variate a căror realizare depinde de mine – pe conştiinţa existenţei posibilităţilor mele".

Cei trei eroi ai istoriei, mai sus amintiţi, au fost obligaţi să facă INVENTARUL POSIBILITĂŢILOR: „PREMISA PUTINŢEI DE A ALEGE"; IN CONDIŢIA EI, limita inventarului-câmpul finit de posibilităţi în care se mişca alegerea lor, era alături de limita elementelor rondului intim-străin (cele 12 determinaţii, cea de a doua faţă gravitaţională a libertăţii: unul dintre ei nu dispunea decât de un ochi – a cărui pleoapă era folosită ca telegraf, ca singurul mijloc de a lua legătura cu lumea; celălalt – mutilat de explozie era silit să-şi inventarieze posibilităţile ce-i vor permite să-şi împlinească calităţile determinate de acele dotări mai sus amintite; în fine al treilea a trebuit să facă aceeaşi operaţie pe care, de-a lungul celor 23 de ani, să o repete dat fiind că prin apariţia comuniştilor, condiţiile s-au schimbat – începând cu tentativa iniţiată de Ana Pauker când a încercat să-l convingă pe N. Pătraşcu de necesitatea unui armistiţiu între legionari şi microscopicul partid comunist. Când tentativa a eşuat şi s-a încercat – sub conducerea unui al khazar, Nicolschi (Grunberg) să se realizeze acest lucru prin teroare – (Dragodan neajungând pe eşafodul încă insuficient cunoscut de români – înfiinţat la Piteşti, pentru că, asemenea lui Valeriu Gafencu, Dumnezeu le-a trimis spre salvarea lor tuberculoza. Şi amândoi vor continua să vieţuiască la Sanatoriul Tg. Ocna.

„Pleoapa" lui Dragodan a fost memoria fabuloasă a unora dintre camarazii lui, mucurile de creion ascunse cu grijă, cuiul şi săpunul care l-au ajutat să ajungă şi el la al doilea sfert de veac ce ar fi trebuit petrecut în temniţă.

Deosebirea dinte „scafandrul şi fluturele său" semnat de Bauby şi toţi, miile de scufundaţi în temniţele comunismului, este că „jurnalul francezului" s-a tradus în 30 de limbi şi transcris aproape imediat într-un film de mare succes în timp ce despre întemniţaţii noştri nici noi nu ştim tot adevărul.

Scria MONICA LOVINESCU acum 40 de ani: „PENTRU LIBERTATE TREBUIE MEMORIE. Suprema tactică a fostelor regimuri comuniste din est – şi cu prisosinţă cel înfiinţat de gaşca ţiganului şi condusă 11 ani de acelaşi personaj a fost de a acorda libertăţi fără memorie. A exclude pe morţii îngropaţi a doua oară în paranteza teroarii, de la acest ospăţ al revenirii spre o fire normală a lucrurilor şi oamenilor, înseamnă a obliga pe cei vii la UITARE.. (...) Pe MEMORIE se întemeiază spiritualitatea oricărui neam, iar în anumite încercări extreme, din memorie şi doar din ea izvorăşte salvarea".

Va fi spus, creştin autentic, Mircea Vulcănescu, să nu ne răzbunaţi dar în nici un caz nu a spus „SĂ NU NE UITAŢI"!. „Pentru că, o astfel de uitare înseamnă, de fapt, chiar negarea iertării. Ea este doar o complicitate în care amalgamul dintre victime şi călăi (pe care dl. Emil Constantinescu îi decora) suprimă orice criteriu, într-o blajiniste a confortului şi surâsului în care totul îi acuză pe toţi şi pe toate.

TOT CE SE CLĂDEŞTE PE ACEASTĂ MLAŞTINĂ A UITĂRII CU ORICE PREŢ ŞI A UNEI ÎNGĂDUINŢE DICTATE SE NĂRUIE ÎNAINTE DE A SE FI ÎNĂLŢAT.

O ŢARĂ din altă lume...

Există, undeva departe, o ţară pe al cărei steag străluceşte soarele; o ţară care are o singură bogăţie: peste 6. 000 de cutremure pe an – de toate soiurile şi mărimile; în schimb, nu are nici petrol, nici gaze, nici aur sau diamante, nici cărbune şi nici suficient pământ agricol.

Să nu uităm: Mai are ceva: amintirea unor bombe atomice ale căror victime continuă să moară şi în prezent. În fruntea ţării – ca de totdeauna – se află un împărat care nu se schimbă nici la patru ani, cinci sau şapte ani, ci se schimbă când vrea Dumnezeu. Prin aceasta dând dreptate şi lui Aristotel şi lui Corneliu Zelea Codreanu care susţineau că cel mai proastă formă de guvernare este DEMOCRAŢIA şi cea mai bună MONARHIA. „Căpitanul" mai făcea o observaţie: nu au fost toţi regii buni, dar Monarhia a fost totdeauna bună.

Ţara aceasta pare a mai avea încă ceva. Deşi există niscaiva minorităţi nici una nu s-a cocoţat la conducerea ei: nu tu un conte de Dăbuleni, nici măcar un rrom de Olteniţa şi cu totul absenţi, membri celui de al 13-lea trib – ala khazarilor.

Ţara aceasta se numeşte JAPONIA:

Fireşti într-o lume din ce în ce mai globalizată şi Imperiul Nipon a avut de suferit efectele tsunamiului distructiv al unui capitalism destrăbălat, necontrolat şi prost strunit – dar, în ţara Soarelui Răsare nici un soi de tsunami nu face atâtea victime ca în restul lumii.

De ce?

Din cauza CULTURII.

Care a făcut ca din cenuşa ultimului mare război, Japonia să fie repetat comportamentul păsării Phoenix „şi a păstrat sufletul său cultural – acelaşi cu al japoniei ante – belice la temelia căruia stă BUSHIDO: UN VECHI COD MORAL CARE SITUEAZĂ MAI PRESUS DE VIAŢĂ – ONOAREA".

(Părintele Justin PÂRVU: Un om a întrebat odată – ce e mai mare averea sau onoarea? Răspunsul unui sfânt părinte a fost : dacă pierzi averea poţi să o faci la loc, cu puţin noroc, într-un timp scurt. Dar dacă ţi-ai pierdut onoarea cu nici o avere din lume nu o mai poţi recupera".

Iar Corneliu Zelea Codreanu afirma, în „Cărticica şefului de cuib" LEGEA ONOAREI care îţi interzice să faci apel la mişelii chiar atunci când îţi combaţi duşmanul)

Pentru a reface ţara, după război, întreprinderile s-au refăcut pe principiul sacrificiului muncitorilor pentru binele ţării.

Japonia are una dintre cele mai omogene culturi din lume iar religia lor indigenă, SHINTO îi învaţă că rasa lor descinde direct din zei şi, în ciuda faptului că societatea s-a schimbat Shinto continuă să controleze valorile, gândirea şi comportarea.

Şi CONFUCIANISMUL a influenţat şi contribuit la construirea Japoniei insistând asupra definirii relaţiilor interumane – cea a conducătorului cu cei conduşi, a vârstnicului cu cel mai tânăr, a soţului cu soţia sa, a părinţilor cu copii lor şi a prietenului cu prietenul său.

În primul caz subordonaţii trebuie să fie loiali superiorilor şi obedienţi iar superiorul este obligat, la rândul său, să vegheze asupra intereselor supuşilor. Doar relaţia prieten-prieten este una egală dar şi aceasta impune loialitate naturală, respect şi încredere,

Toate aceste principii sunt „predate" în sistemul şcolar japonez.

De aceea. sindicatele japoneze încearcă să trăiască în armonie cu Executivul întreprinderilor – toţi ţinând seama de interesele Japoniei iar rezultatul determinând productivitate corectă, calitate şi armonie.

Atât conducătorii cât şi noii angajaţi trebuie să treacă prin sita unor activităţi minore pentru a înţelege bine despre ce va fi vorba la viitorul tău loc de muncă.

Diferenţa între venitul „şefilor" şi cel al „gulerelor albastre" (muncitorii din producţie) este semnificativ MAI MICĂ decât între managerii europeni sau americani şi restul salariaţilor (Ca să nu mai vorbim de ceea ce se întâmplă în România).

Şi, susţine unul dintre americanii care lucrează într-o firmă japoneză cu sediul la Los Angeles – că „această disparitate diminuată este cheia relaţiilor dintre muncă şi conducere" (Este ceea ce propunea generalul de Gaulle electoratului francez atunci când acesta a răspuns NU celui care scosese Franţa din mlaştina istoriei).

În Japonia un „boss" realizează între de 30-40 de ori venitul unuia care se află pe ultimul loc în ce priveşte salariul – în timp ce în America raportul este de 1 la 300.

Într-un sondaj de opinie realizat în Japonia 90% dintre japonezi afirmă că fac parte din clas de mijloc.

În plus, firmele încurajează salariaţii să cumpere acţiunile companiei şi le distribuie părţi importante din venitul realizat.

Rezultatul? Toată lumea – şefii, acţionarii şi muncitorii se străduiesc să majoreze productivitatea, calitatea şi, prin asta, profitul. Iar sindicatele şi conducerea nu se comportă ca nişte inamici ci colaborează pentru că toţi au investit şi sunt interesaţi în realizarea unor produse de calitate.

Există PATRU CUVINTE în cultura Japoniei, concepte conducătoare ale societăţii – de la grădiniţă până la pensionare şi care în japoneză sună cam aşa: AMAE; GAMBARE; GIRI şi WA.

Primul, AMAE, te angajează la COOPERARE şi ÎNŢELEGERE ÎNTRE OAMENI.

Iar muncitorii japonezo lucrează pentru compania lor loial fiind convinşi că managerii lor vor veghea asupra intereselor tuturor. Se socoteşte că este dezonorant să-ţi părăseşti locul de muncă pentru a te transfera altundeva chiar dacă ţi s-ar oferi o sumă mai mare de bani.

Al doilea concept – GAMBARE, înseamnă perseverenţă. GAMBARE şi pentru tine, pentru grupul tău, şi pentru patronul tău, şi, fireşte, pentru ţara ta. Şi această comportare este implantată fiecăruia încă din prima copilărie, părinţii îşi încurajează copii să călătorească, să citească şi să împlinească o mulţime de sarcini. Nu poţi să fii un adevărat japonez, li se spune copiilor, dacă nu eşti gata să te sacrifici: copii trebuie să-şi sacrifice timpul de joacă pentru a-şi împlini obligaţiile gospodăreşti, şi somnul pentru a intra la Universitate; salariaţii să renunţe la concediu pentru întreprindere şi stabilitatea economică a ţării.

Al treilea cuvânt – GIRI – SE REFERĂ LA OBLIGAŢIA ŞI RESPONSABILITATEA de a-ţi plăti datoriile, chiar dacă este vorba de ceva plăcut sau neplăcut (în lumea afacerilor GIPI creează o ţesătură de interelaţii între companiile japoneze - ceea ce determină dificultăţi pentru întreprinderi străine care doresc să intre pe piaţa japoneză).

În sfârşit, WA este un concept al armoniei care se aplică tuturor aspectelor societăţii de la afaceri până la guvernare.

feb. 2009.

(continuare în pag. 12)

Paul FILONIPONUL.

Din SUITA: **GLOBALIZAREA DURERILOR DE CAP** .

EPIDEMIA M U T Ă
(EFECTELE ANALFABETISMULUI ASUPRA SĂNĂTĂŢII)

Bolnavul doctorului Erin N. Marcus venise pentru un „control".

Bolnava mea, acum foarte mulţi ani, mă vizita pentru că nu se simţea bine. Primise o reţetă cu medicamente necesare unei insuficienţe cardiace. Pe vremea aceea „digitală şi nefrix". 5 zile pe săptămână o tabletă de digitală şi 3 tablete de nefrix. Trecuseră două săptămâni de la începerea tratamentului şi bolnava se simţea din ce în ce mai rău. Am aflat că din medicamentele prescrise luase trei digitale pe zi iar din nefrix una la trei zile.

Firește, farmacia mi-a spus că îi scrisese pe fiecare cutie cum trebuiau luate medicamentele. Dar pacienta mea era analfabetă.

Cam în aceeaşi vreme în cadrul unei cercetări privind bolnavii cronici dintr-un sanatoriu TBC am aflat că între 25-30% nu ştiau să scrie şi să citească.

Şi bolnavul colegului meu american şi bolnava citată mai sus trăiau singuri şi aparţineau ruralului din câmpia română – aici, şi, din South, acolo.

Deosebirea între cele două cazuri era că deşi pacientul lor trecuse prin numeroase servicii medicale nimeni nu ghicise că răul lui venea de la abecedar...

„Dar, citesc în eseul – „The Silant Epidemic", deşi noi am fost orbi în ce priveşte analfabetismul lui, problema pacientului nostru nu este una neobişnuită. ANAA – (Asociaţia Naţională pentru Alfabetizarea Adultului) – a realizat – în Statele Unite, firește, o vastă investigaţia condusă la „Centrul Naţional pentru Statistica Educaţiei" şi a ajuns la concluzia că 16% dintre adulţii Statelor Unite se află „sub nivelul esenţial al alfabetizării" definită de abilitatea de a utiliza informaţia tipărită sau scrisă necesară funcţionării în societate, îndeplinirii scopurilor sale sau dezvoltării potenţialului său".

„Din datele NAAL rezultă de asemenea că 12% dintre adulţii Statelor Unite nu pot citi şi înţelege documente precum etichetele medicamentelor şi alimentelor şi nici un ghid TV pentru a găsi programul dorit".

Mereu, în Statele Unite adulţii în vârstă de peste 64 de ani stau şi mai prost: 24% sunt analfabeţi, 27% incapabili să citească un document iar 34% nu dispun de abilităţile cantitative necesare."

„Durerea de cap" se accentuează atunci când este vorba de capacitatea de a înţelege şi folosi informaţia medicală: mai mult de o treime, dintre cei ce vorbesc engleza, şi peste jumătate dintre cei care folosesc spaniola aflaţi în spitalele publice din USA nu au alfabetizarea necesară ca să înţeleagă informaţiile medicale.

Relaţia directă dintre sănătate şi alfabetizare este încă neclară şi din această cauză mulţi dintre suferinzi sunt incapabili să transmită date în legătură cu boala lor.

Firește şi alţi factori – în afara alfabetizării – precum nivelul educaţiei, venitul, sexul, şi vârsta – afectează comportarea în diverse situaţii.

Mulţi cercetători descriu analfabetismul ca fiind „epidemia tăcută" cu prevalenţă majoră; mulţi medici şi cadre medicale nu acordă atenţia faptului că pacienţii lor nu ştiu să ... citească ceea ce l-a determinat pe un profesor din Arizona să afirme că „cei mai mulţi doctori nu văd această problemă pentru că NU LE VINE SĂ CREADĂ!"

În plus, mulţi dintre analfabeţi îşi ascund această infirmitate; studii făcute au arătat că mai mult de jumătate dintre pacienţii aflaţi în această situaţie nu au vorbit despre ea cu soţii lor. (sau soţiile).

„În societatea noastră este inacceptabil să nu ştii. Nimeni nu vrea să pară prost – mai ales în faţa doctorului său!" (Vezi anchetele Gaiţă)

Profesorul Weiss (Arizona) susţine ca obligatorie o verificare a gradului de alfabetizare a fiecărui pacient afirmând că este un „semn vital" la fel de important ca pulsul, tensiunea, respiraţia şi recomandă fiecărui medic să stabilească gradul de alfabetizare a pacienţilor săi pentru că în funcţie de aceste informaţii va stabili modul în care va discuta cu aceştia.

Aceste puncte de vedere sunt controversate; unii dintre medici susţin că atari activităţi le-ar lua prea mult din cele 15 minute cât trebuie să dureze o vizită – dat fiind că „suntem plătiţi în funcţie de performanţă"; sau că un atare examen i-ar putea ruşina pe cei examinaţi; în timp ce unii susţin că ar trebui să evităm îngrijirea unor bolnavi care ne-ar putea consuma timpul şi ar fi greu de tratat (?!).

Noi credem că, indiferent de gradul de alfabetizare al pacienţilor, toţi au o înţelegere limitată a cuvintelor şi conceptelor medicale şi de aceea împreună cu Schwartzemberg cred ar trebui la sfârşitul convorbirii să analizăm ce şi cât a înţeles fiecare.

Alte intervenţii, precum filme video educative, broşuri simplificate din punct de vedere lingvistic, scheme de tratament colorate au avut doar rezultate amestecate susţine un internist – (M. Prignone, profesor asociat la North Carolina).

Dar există două alte posibilităţi care funcţionau şi în Romînia pe vremea asistentelor sociale educate la „Şcoala Regina Maria" în perioada interbelică dar şi tentativa, parţial nereuşită, de alfabetizarea generală din perioada comunistă.

În ce priveşte pacientul colegilor noştri americani, el a fost încredinţat unui activist social care l-a introdus într-un program pentru alfabetizarea adulţilor la care ar fi luat parte în mod regulat.

După trei ani „de studiu", nu este clar dacă îşi ia medicamentele în mod corect dar afirmă că poate citi numele medicamentelor şi se descurcă mai bine în lume.

nov. 2008.

D. P. MICHAIL

P. S. 1. Autorul acestui text afirmă că după toate acestea, el se gândeşte de două ori atunci când stă de vorbă cu un pacient întrebându-se dacă este mai bine să-i explice prin viu grai sau să-i scrie totul pe o bucată de hârtie.

Răspunsul meu: să stai de vorbă cu el, să-i dai instrucţiunile în scris – dar transcrise la calculator (păstrând şi o copie) şi îndrumându-l spre cine l-ar putea ajuta dacă se încurcă.

În ce priveşte pacienţii cu tulburări ale memoriei – şi mai ale pentru cei cu o multitudine de remedii cu ore obligatorii – nu există decât o singură soluţie: reinventarea asistentelor sociale.

P. S. 2. În societatea românească – şi nu numai (aşa cum va reieşi din **P. S. 3**) există două tipuri de analfabetism: cel real şi cel funcţional. În primul caz este vorba de cei care se încadrează în „epidemia mută"; grupul al doilea, cu mult mai numeros, îi cuprinde pe cei care ştiu să citească DAR NU CITESC.

P. S. 3. Despre acest grup vorbea prietenul meu Henry de Montherland atunci spunea că „cei mai mulţi dintre oameni nu citesc, dintre cei care citesc cei mai mulţi nu înţeleg, iar cei care înţeleg UITĂ!"

AM FOST LEGIONAR, SUNT LEGIONAR ŞI VOI MURI LEGIONAR

„Numai acela care a trecut cele trei examene, adică peste muntele suferinţei, prin pădurea cu fiare sălbatece, şi prin mlaştina deznădejdii şi a REUŞIT, este LEGIONAR ADEVĂRAT" (CZ Codreanu).

Când creatoarea, altfel excelentă, a emisiunii destinate insomniacilor, l-a întrebat de rostul puşcăriilor prin care a trecut şi motivul pentru care i s-au furat anii tinereţii inginerului Constantin Iulian, acesta a refuzat discretul ajutor propus de Eugenia Vodă şi a răspuns calm, limpede şi răspicat: AM FOST LEGIONAR, SUNT LEGIONAR şi VOI MURI LEGIONAR.

CRED că s-au cutremurat zidurile televiziunii care nu mai auzise niciodată aceste vorbe superbe şi aprige – în spatele cărora clocotea mândria , suferinţele şi cerbicia miilor de legionari, care, de-a lungul veacului ce s-a dus nu au încetat să creadă în dreptatea crezului lor şi, mai cu seamă, în cea a neamului românesc.

Nu este singurul care a reuşit să se ridice - „pe lanţuri şi funii, pe sfinte ciolane, sus pe lumina din urmă a furtunii" dar este un model pentru cei de azi – şi mai ales pentru cei de mâine – că „nu pentru o lopată de rumenă pâine, nu pentru pătule, nu pentru pogoane" trebuie să te ridici „ci pentru văzduhul tău liber de mâine", „pentru sângele neamului tău curs prin şanţuri; pentru cântecul tău, ţintuit în piroane, pentru lacrima soarelui tău pus în lanţuri".

Cum a răspuns inginerul CONSTANTIN IULIAN amarnicelor provocări ale vremii sale? Adunându-ne spune acelaşi Radu Gyr, mai sus citat, „o claie de zări şi o căciulă de stele!.

Veţi vedea din vorbele noastre – ce doar le completează pe cele transmise la TVR ce extraordinar destin i-a fost sortit acestui vasluian şi cum a reuşit să treacă prin toate capcanele unor vremi cumplite şi să împlinească – depăşind şi muntele suferinţei, strecurându-se printre fiarele pădurii şi depăşind îndelungata şedere în mlaştina deznădejdii", pentru a şi-l împlini.

Şi veţi vedea că, „la sfârşitul drumului greu al celor trei încercări" şi-a reluat munca „cea dulce, munca cea binecuvântată, pentru reînălţarea din temelii a României".

Iar după ce a robit la Canalul Dunăre – Marea Neagră îi va obliga pe comuniştii vremii, să-i acorde, pentru extraordinarele sale realizări premiile Academiei!

Completând conversaţia, firesc limitată de regula jocului, de la TVR vom adăuga o serie de informaţii care vor demonstra că nimic din ce am scris mai sus nu este vreo ticluială fantezistă.

Călătoria viitorului inginer Iulian va dura o viaţă: din 1948 – avea 19 ani – şi este condamnat la primii 7 ani de închisoare şi până la eliberarea din 1964 – când se afla întemniţat pentru alţi 25 de ani!

În acest timp a fost „găzduit şi la Piteşti".

Aţi auzit de Piteşti?

Întrebat de Eugenia Vodă despre acest „munte al suferinţei" Inginerul Iulian a refuzat să răspundă. În schimb, noi supunem cititorilor noştri două mărturii – cea a lui Constantin Aurel Dragodan şi pe cea a lui Nicu Steinhardt (Jurnalul Fericirii, pag. 181).

Steinhardt ne transmite „amănunte autentice despre Ţurcanu şi reeducare (aşa s-a numit experimentul Nikolski pe care Soljeniţen îl va numi „cel mai cumplit din tot ce a inventat banda comunistă a lui Scaraoţchi):

„Dacă diavolii, îngerii căzuţi, scrie viitorul călugăr de la Rohia, puteau născoci chinuri cumplite, numai ordinului şmecheresc al oamenilor i-a putut trece prin minte torturi atât de ţâcnite şi de întortocheate. Arpacaşul fierbinte, înghiţit pe nerăsuflate şi numaidecât după aceea o stacană cu apă rece. Cătărări cu unghiile pe ziduri. Mătănii neîntrerupte – până la leşin. Excremente mâncate – (te socoteai privilegiat dacă eşti pus să le mănânci pe ale tale), mâncare enormă urmată de 48 de ore petrecute într-o celulă ticsită, fără tinete şi cu uşa, fireşte, zăvorâtă. Preoţi siliţi să facă malahie. Orele de somn reduse la patru – de la 12 pm până pe la 4 am – şi acestea întrerupte la fiecare sfert de oră. obligaţia de a sta în picioare de la 4 am la 12 pm timp de două luni. Trei alarme pe noapte. La darea alarmei toţi deţinuţii se bagă sub paturi, cu faţa în jos. Gardienii intră în celule cu extinctoarele şi acoperă duşumeaua şi pereţii cu un lichid alb care se întăreşte imediat făcând o crustă dură. Deţinuţii ies de sub paturi şi trebuie să cureţe în mai puţin de o oră – când venea inspecţia, ca să constate că totul luceşte „bec!"

Lista ororilor nu se opreşte aici. Dar devine cu totul insuportabil şi pentru cel care o transcrie să mai continue.

Rezultatul acestei infamii? Iată-l raportat de CA Dragodan: Mefisto rânji, clocotind de mânie şi, încă odată, litanie neagră ţinu: „putere de viaţă şi de moarte asupra voastră am! Închinaţi-vă mie! Şi unii îl urmară dar alţii au strigat: „Niciodată! – că trupul ni-l poţi nimici, însă sufletul NU!" Printre cei care l-au înfruntat pe Mefisto s-a numărat şi Constantin Iulian.

Nu ne-o spune el ci au scris-o în imensul dosar la care zeci de oameni şi copacii din care s-a făcut hârtia folosită au contribuit zeci de ani – şi, pare-mi-se că nu au încetat nici azi. Iată ce putem citi în referatele care-i atrăgeau ultima condamnare – cea de două zeci şi cinci de ani din 1958.

Fostul condamnat politic Iulian îi răspunde doamnei Eugenia Vodă, care dorea să ştie cum a depăşit vremea infernului: „Rugându-l pe Dumnezeu să mă ajute!"

Dar iată ce scrie la 11 octombrie 1957 în nota „strict secretă" privind „stadiul actual al acţiunii desfăşurate asupra numitului Iulian Constantin, student an II, la Institutului de Construcţii: „În Penitenciarului Piteşti – C. I – a continuat organizarea vieţii, fiind pornit împotriva acelor ce se rup de mişcare; a dus O PERMANENTĂ VIAŢĂ MISTIC-CREŞTINĂ propovăduind naţionalismul, antisemitismul şi alte principii ale legionarilor în rândul deţinuţilor: legionar cu influenţă în rândul celorlalte elemente legionare din Grupul Vaslui – I. C. – a imprimat LINIA DE NEGARE a o serie de declaraţii date la Piteşti (realizate prin tortură; n.,n.) cu privire la elementele ce au rămas nearestate – făcând în acest fel greutăţi organelor noastre care desfăşurau la începutul anului 1953 anumite cercetări.

Şi iată – extrasă din acelaşi dosar eliberat de la CNSAS – o declaraţie uluitoare care denunţă asocierea criminală dintre conducerea securistă şi cei care organizau, conduceau şi realizau infernul de la Piteşti: „este cunoscut faptul că organele noastre au recrutat, ca agenţi, o serie de elemente din rândurile deţinuţilor (aşadar nu a fost vorba de o acţiune spontan apărută din mintea lui Ţurcanu şi tovarăşilor săi aspiranţi la binefacerile nomenclaturii comuniste; n. n.) în munca cu aceştia au lucrat foarte slabă (aşadar – suntem în 1957, iadul Piteşti îşi închisese porţile – dar realizatorii lui plângeau că „nu s-a lucrat cum trebuie, s-a lucrat „slab") iar pe de altă parte datorită ABILITĂŢII LEGIONARILOR s-a produs deconspirarea multora dintre aceştia".

În 1955; Constantin Iulian absolvise primii 7 ani de luptă cu ucenicii diavolului.

Pentru că pe vremea aceea nu se inventaseră „cip" – urile atunci de cel urmărit se agaţă o „creangă". Acesta a fost numele

feb. , 2009.

(continuare în pag. 11)

BUNA VESTIRE; pt. conf. **D. M.**

(urmare din pag. 10)

► **(AM FOST...)** conspirativ care ar fi trebuit să-i informeze pe băieţii lui Nikolski..

Luându-şi măsurile necesare de apărare fostul deţinut îşi pregăteşte examenul (concurs) de intrare la Politehnică; şi pentru că-i un excelent matematician nu păstrează darurile pe care i le-a dat Dumnezeu numai pentru sine ci pregăteşte – prieteni şi camarazi – pentru viaţa universitară.

Dar viaţa studenţească nu va dura decât 2 ani.

Pentru că la 14 februarie 1958 la orele 01^{00}, învinuit de UNELTIRE CONTRA ORDINII SOCIALE, STUDENTUL Constantin Iulian este reţinut pentru 24 de ore: Peste 24 de ore acelaşi anchetator penal al Securităţii, lt. Major Preda Dumitru solicită „primirea, pentru 60 de zile , în arestul MAI timp în care se va desfăşura obişnuitul program represiv: percheziţie, interogator etc.

Şi astfel vom afla că viitorul deţinut trecuse, în primii 7 ani de detenţie prin colonia PENINSULA unde se încearcă nimicirea elitei neamului românesc – colegii din suferinţă fiind ERENEST BERNEA, DUMITRESCU VLADIMIR – foşti profesori universitari; că locotenent major Preda a ajuns căpitan, calitate care-l determine să ceară – înainte de orice condamnare să se instituie sechestrul asigurator asupra întregii averi a învinuitului; iar la trei octombrie 1958 15 învinuiţi sunt trimişi în judecată pentru că „majoritatea au intrat în organizaţia fascisto-legionară înainte de 1940, unde au desfăşurat o activitate criminală".

Iată cum defineşte tov Uroiu – noul anchetator penal – crimele celor 15: „la locurile de deţinere şi-au continuat activitatea legionară căutând să atragă şi alte elemente din rândul deţinuţilor în organizaţie şi au stabilit cum să activeze după ce vor fi eliberaţi din închisoare: pentru pregătirea ideologică „a elementelor fasciste-legionare din închisori au fost multiplicate şi difuzate printre deţinuţi materiale de propagandă legionară scrise de legionarul DEMETRESCU RADU GYR şi alţi legionari, pe care le-au scos ilegal din închisori".

Crimele lui Constantin Iulian?

„A introdus în fundaţia unei clădiri construită de deţinuţii legionari o listă cu numele legionarilor din colonie; a editat împreună cu Zamfiroiu Grigore, în timp ce erau deţinuţi în colonia Peninsula o revistă legionară denumită „BUNA VESTIRE"; a purtat discuţii cu tinerii săi prieteni privind comportarea legionarilor în detenţie, citirea poeziilor lui Radu Gyr explicându-le ideile legionare pe care acesta le trata în versurile respective".

Concluzia? În ziua de 29 octombrie 1958 deţinuţii sunt trimişi sub escortă la Tribunalul Militar Bucureşti CARE, după „o matură judecată" , sub conducerea lt. col. de justiţie CSAKO EDUARD LE ACORDĂ CELOR 15 ÎNVINUIŢI APROAPE 300 DE ANI DE ÎNCHISOARE – pentru Constantin Iulian 25 de ani plus 10 ani degradare civică (cea mai mare pedeapsă) şi 6 ani – cea mai mică pentru Diaconescu Liana Ştefania.

Judecătorii au ţinut seama de legile vremii.

Deasupra noastră, a tuturor, există cineva care are alte legi.

Şi peste 6 ani duşmanii neamului românesc o primesc admonestare.

Sunt obligaţi să deschidă porţile puşcăriilor; ceea ce nu va însemna că-şi schimba comportamentul.

Inginerul Constantin Iulian va continua să fie urmărit până în preziua evenimentelor din decembrie 1989 şi – foarte probabil până în ziua de azi.

Odată în libertate – în ciuda faptului că i se refuză recunoaşterea celor doi ani absolviţi la Politehnica din Bucureşti – reia pregătirile, intră – prin concurs, la Facultatea Hidrotehnică pe care o va absolvi ca şef de promoţie.

Încă, odată se demonstra că nu poţi fi legionar decât dacă ai „cunoscut şi ai dat examenul durerii, pe cel al bărbăţiei şi examenul credinţei". Pentru că „mişcarea legionară înainte de a fi o mişcare politică este o ŞCOALĂ SPIRITUALĂ în care dacă va intra un OM la celălalt capăt trebuie să iasă un EROU.

Şi, asemenea „jepilor" cântaţi de Radu GYR, „deţinutul Iulian Constantin" , chirciţi, ologi şi strâmbi, pe brânci, pe coaste / sub mormăieli de tunet urcă-ntr-una. / Tot mai flămânzi de spaţii vaste, / vor trebui să biruie furtuna... / sus, vulturii le-aşteaptă dârza oaste / şi soarele îşi flutură cununa".

(urmare din pag. 6)

•►(Semnează...) Imediat s-a creat un curent puternic, printre legionarii închişi acolo, împotriva acestei acţiuni. Aceştia susţineau ca reeducarea este NOCIVĂ şi DEZONORANTĂ pentru cine o acceptă. NOCIVĂ fiindcă este condusă din umbra de Securitate care va încerca să-i folosească pe „reeducaţi" pentru a obţine informaţii prin orice mijloace (inclusiv cele violente) pentru ca apoi să-i lichideze spre a şterge urmele acţiunii lor şi DEZONORANTĂ fiindcă un om ajuns în poziţia de informator în închisoare, pentru tot restul vieţii sale, nu mai poate fi considerat om de onoare.

Grupul celor care s-a opus de la început „reeducării" în închisoarea Suceava l-a avut în centru pe avocatul NICOLAE PÂSLARU, comandant legionar. La data arestării sale NICOLAE PÂSLARU era Şeful Regionalei Moldova şi Bucovina de Sud. Acesta a fost imediat înconjurat şi susţinut în acţiunea de combatere a „reeducării" de la Suceava de *o* serie de tineri şi vârstnici, care la cererea Securităţii au fost izolaţi la ultimul etaj al închisorii şi supuşi unui regim sever de detenţie. Faptul că s-a produs aceasta izolare denotă complicitatea administraţiei închisorii şi a forurilor superioare, la acţiunea „reeducării". O mişcare de oameni într-o închisoare nu *se* poate realiza decât în baza unui ordin superior,

Printre cei izolaţi cu avocatul NICOLAE PÂSLARU menţionez pe: preot NICOLAE PÂSLARU, preot DUMITRU MITOIU (împreuna cu cantorul său VERIGHEANU), căpitan invalid NICOLAE MĂGIRESCU, medicul DUMITRU (MITU) MOISIU, studenţii Dan Dumitrescu, Emil CONSTANTINESCU, Constantin STRĂCHINARU, Eugen BERZA ş. a. , tinerii FDC-işti din Grupul Vaslui (IULIAN C. , OLARU A. , DANILĂ C. , TARNOVEANU M. , SUMANARU D. , LAPTEŞ M. , DUMITRIU I. , GRUIA I. ş. a.

Precizez ca avocatul NICOLAE PÂSLARU, din regimului sever de detenţie ce i s-a aplicat a decedat închisoarea de la Aiud în anul 1961.

A urmat după Suceava partea violentă a „reeducării" ce a avut loc în închisorile Piteşti şi Gherla. Aici deţinuţii au fost torturaţi şi supuşi unor interogatorii sălbatice valorificate de Securitate.

În lagărul Peninsula-Valea Neagră a fost organizată de către cei ce s-au opus reeducării o acţiune de recuperare a celor căzuţi în „demascările" de la Piteşti şi Gherla. În centrul acestei acţiuni de recuperare s-a aflat prof. GRIGORE ZAMFIROIU. La acţiune au participat: Vasile TOMA, preot Adrian FĂGEŢANU, preot Ion FLOREA, Ion FOLEA, Ion CRĂCIUN, Gheorghe STĂNESCU, Roman BRAGA, Petre GÂDEA. Danilă ROMAN şi alţii printre care şi subsemnatul.

Pentru ridicarea moralului din acest lagăr a fost editată clandestin revista „Hrisov de Buna Vestire" care a circulat din mână în mână sub formă de caiet. Tot atunci *a* apărut şi „Imnul

(continuare în pag. 12)

(urmare din pag. 8)

•► (O ŢARĂ din altă lume...)

Acesta-i şi principiul fundamental SHINTO preluat şi de budismul ZEN – şi datorită lui milioanele de japonezi pot coexista în oraşele suprapopulate menţinând cel mai jos procent
de criminalitate din întreaga lume. Confruntarea nu este indicată şi conflictele trebuie evitate prin toate mijloacele. Este respectat cel care nu-şi iese din fire şi socotit imatur şi egoist cel care nu ţine seama de WA.

Spre deosebire de americani – şi nu numai de ei – care sunt învăţaţi să fie direcţi, să se implice în confruntări directe, asiatici, şi, în primul rând japonezii, se feresc atât de întrebările directe cât şi de afirmaţii care ar putea produce cuiva un disconfort...

Japonezii afirmă că WA ar fi secretul reuşitei lor economice; ei văd în individualism şi stările conflictuale de la locul de muncă una din cauzele majore ale diminuării productivităţii, calităţii şi performanţei.

Iar pentru a împlini împiciorogarea acestui set de valori tradiţionale Japonia se sprijină pe sistemul şcolar care, de-a lungul celor 9 ani tinerii participă la clasele de morală unde se pune accentul pe valoarea muncii, răbdare şi ascultare.

Iar una dintre sarcinile majoare ale şcolii este să-i pregătească pe elevi pentru a putea intra în universităţi de mare prestigiu pentru că recrutarea viitorilor absolvenţi se va face în funcţie de prestigiul universităţii absolvite.

Iar în cursul activităţii lor aceşti absolvenţi va apela la prietenii lor din Universitate – foştii lor profesori, pentru asistentă şi colaborare.

Pentru că, dacă vom continua, precum în societăţile occidentale, să ne comportăm ca şi cum am fi inamici (vezi relaţiile dintre sindicate şi guvern, la noi) în loc de a fi nişte coechipieri, atunci vom pierde şi pieţele interne sau externe, şi nici nu vom majora productivitatea şi nici calitatea.

Iar absenţa armoniei şi respectului mutual vor fi amânate până ce ne vom întâlni în lumea şomajului.

P. S. Toate aceste informaţii au fost preluate din textul publicat de revista lunară „The World" an I şi este semnat de JAMES EMERY antropolog şi jurnalist.

Dar atari principii pot fi găsite în literatura Mişcării Legionare – şi mai ales în „Pentru Legionari", „Cărticica şefului de cuib" şi „Frăţiile de Cruce".

Pentru că Japonia a demonstrat că mai presus de pregătirea enciclopedică, de adunarea de informaţii, de memorizări se află pregătirea comportamentală.

Sau, cu vorbele Căpitanului, MIŞCAREA LEGIONARĂ ESTE ÎN PRIMUL RÂND O ŞCOALĂ şi O OASTE!

(urmare din pag. 11)

•► (Semnează...) Peninsularilor"! („Se-ntorc din hăul închisorii...") compus de preotul Ionel FLOREA pe versurile prof. Grigore ZAMFIROIU.

Mulţi dintre cei căzuţi la Piteşti şi Gherla şi-au revenit aici.

Un caz aparte care merită să fie cercetat pe documente este cel al comunistului WEISS VINTILĂ, care ajuns „n „demascările reeducării" i-a dat pe listă lui ŢURCANU nume din

Ministerul de Interne, prieteni de-ai lui, aflaţi în funcţii importante, cărora le imputa vini imaginare.

Strategia lui WEISS VINTILĂ a fost, se pare, de a-i alarma pe aceşti cunoscuţi la care era sigur ca vor ajunge notele sale informative şi care vor caută să-l contacteze, ceea ce s-a şi întâmplat. La întrevederea cu aceştia WEISS VINTILĂ a arătat ce se întâmpla în închisori, spărgând astfel secretul păstrat cu străşnicie de SEPEANU şi ceilalţi colaboratori, arătând acestor şefi din M. A. I. ce-i poate aştepta şi pe ei dacă ajung în „demascări"

Unii deţinuţi politici cred că acţiunea lui WEISS VINTILĂ a contribuit în mare măsură la sistarea şi denunţarea atrocităţilor făcute în numele „reeducării".

În închisorile din România în care s-au mai încercat astfel de diversiuni cu caracter de „reeducare" (ex. Aiud) rezultatul a fost un eşec evident, fiindcă în paralel au existat acţiuni de rezistenţă mult mai puternice şi mai motivate.

În contracararea acţiunilor de reeducare un rol l-au versurile lui RADU GYR şi a altor poeţi (care astăzi se cunosc) şi care au fost memorate şi transmise din om în om. Acestea au menţinut o atmosferă favorabilă rezistenţei anticomuniste. Reeducaţii nu făceau altceva decât să „toarne" ce prindeau din aceste manifestări.

Marii rezistenţi s-au dovedit în final a fi legionarii.

În concluzie, existenţa în închisorile politice a unui curent puternic de rezistenţă naţională anticomunistă a făcut ca cel al „reeducărilor" şi „demascărilor" să eşueze în întreg universul concentraţional românesc.

Aceasta îmi este declaraţia pe care o dau în legătură cu acţiunea Securităţii şi a conducerii Partidului Comunist din România cunoscută sub numele de REEDUCARE.

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:

Doru MIHAIL – preşedinte;

George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;

Publicist comentator: Doru MIHAIL;

Corector: Ionică ILIUŢĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.com

Administraţia: 0723/231694.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti.

** Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*

** Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1224 – 3493